

WYROK

WIMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2022 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym - Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Małgorzata Ziółka

Protokolant: prot. sąd. Katarzyna Szymczak

przy udziale -

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2022 roku

sprawy **E. M. (M.)**, oskarżonej o popełnienie przestępstwa z art. 212 § 1 k.k. i art. 216 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k.

na skutek apelacji, wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela prywatnego

od wyroku Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 13 maja 2022 roku, sygnatura akt II K 147/21

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od oskarżyciela prywatnego na rzecz oskarżonej E. M. kwotę 840 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym,

III. zasądza od oskarżyciela prywatnego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym opłatę za II instancję w łącznej kwocie 260 złotych.

/Małgorzata Ziółka/

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 898/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Sąd Rejonowy w Lesznie, wyrok z 13 maja 2022 roku sygnatura akt II K 147/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny

pełnomocnik oskarżyciela prywatnego

oskarżyciel prywatny

obrońca oskarżonego

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			XX		
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		XX			

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX	XX

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)	
---	--

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX	XXX

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEZ ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
1.	Obraza art. 7 k.p.k.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Na wstępie przypomnieć należy, iż wydanie przez sąd rozstrzygający wyroku skazującego w jakiegokolwiek sprawie, musi być logiczną konsekwencją wynikającego ze swobodnej oceny dowodów przeświadczenia tegoż sądu, że wina została udowodniona w sposób przewidziany przepisami kodeksu postępowania karnego. Materiał dowodowy, na którym zostaje oparte skazanie, musi więc w sposób nie budzący najmniejszych</p>			

wątpliwości potwierdzać prawdziwość przedstawionych zarzutów. Aby jednak sąd rozstrzygający mógł dojść do tego typu konkluzji, to jest do przekonania o prawdziwości przedstawionemu danemu oskarżonemu zarzutu, musi uprzednio po pierwsze prawidłowo przeprowadzić postępowanie dowodowe, a po wtóre dokonać kompleksowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Ocena ta natomiast musi przez tenże sąd zostać przeprowadzona z uwzględnieniem obowiązujących w tym przedmiocie reguł postępowania i przy wzięciu pod uwagę całokształtu ujawnionego w sprawie materiału dowodowego.

W myśl dyrektywy określonej w art. 7 k.p.k., organy postępowania kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Zgodnie z tą zasadą, przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych

pozostaje pod ochroną tego przepisu, gdy:

1) jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.),

2) stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.),

3) jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt. 1 i 2 k.p.k.). (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 września 1998 roku, V KKN 104/98).

W kontekście powyższych zasad zauważyć należy, że Sąd Rejonowy przeprowadził wyczerpujące postępowanie, na co wskazuje nie tylko zawartość akt niniejszej sprawy, ale przede wszystkim lista dowodów w oparciu, o które Sąd I instancji ustalił stan faktyczny sprawy (karty 124 - 125 akt). Sąd Okręgowy z kolei, przeprowadzając kontrolę instancyjną zaskarżonego orzeczenia, nie dostrzegł,

aby istniała konieczność i
możliwość

przeprowadzenia jeszcze
jakiegoś innego dowodu,
który pomógłby w
ustaleniu przebiegu
przedmiotowych zdarzeń.
Nie wskazywały na to
także strony niniejszego
postępowania, gdyż przed
zamknięciem przewodu
sądowego, na pytanie
Przewodniczącego,
oświadczyły, że nie wnoszą
o uzupełnienie przewodu
sądowego (karta 116
akt). Również w apelacji
pełnomocnik oskarżyciela
prywatnego nie wniósł o
przeprowadzenie
dowodów, które mogłyby
pomóc w ustaleniu
stanu faktycznego sprawy.
Zatem materiał dowodowy
niniejszej sprawy jest
kompletny

Następnie Sąd Rejonowy
dokonał oceny zebranego
w sprawie i w całości
ujawnionego materiału
dowodowego (karty 126
– 1128 akt) i to
w sposób czyniący
zadość wyżej wskazanym
zasadom. Sąd I instancji
w jasny i przekonujący
sposób przedstawił tok
swojego rozumowania.
Każdy z ujawnionych w
toku przewodu sądowego
dowodów poddany został
ocenie, która uwzględnia
wskazania doświadczenia
życiowego i reguły
logicznego rozumowania.
Potwierdza to analiza akt
sprawy i uzasadnienie
wyroku, w którym
prawidłowo wskazano,

jakie fakty zostały uznane za udowodnione i jakie dowody były podstawą ich przyjęcia. Ocena materiału dowodowego nie budzi zastrzeżeń, albowiem nie wykracza poza ramy swobodnej ich oceny, jest dokładna i nie wykazuje błędów logicznych.

Podsumowując, w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy dokonał wszechstronnej analizy wszystkich zgromadzonych dowodów, w sposób wolny od błędów natury faktycznej oraz logicznej i w zgodzie z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, kategorycznie i prawidłowo ustalając, w ramach zarzutu, iż oskarżona E. M. znieważyla P. N. w jego obecności, używając wobec niego słów nieprzyzwoitych i obrażających jego osobę oraz naruszyła jego nietykalność cielesną poprzez oplucie go, zasadnie eliminując z opisu przypisanego czynu, jak i z kwalifikacji prawnej, element poniżenia oskarżyciela prywatnego w opinii publicznej oraz narażenie go na utratę zaufania potrzebnego do zajmowanego stanowiska.

Sąd II instancji podnosi w tym miejscu, iż nie jest jego rolą dokonywanie powtórnej drobiazgowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału

dowodowego. Takowa została bowiem poczyniona przez Sąd rozstrzygający, zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie regułami, a Sąd Okręgowy ocenę tę w pełni akceptuje.

Podkreślić przy tym jednak należy, że Sąd I instancji niezwykle dokładnie przeanalizował wyjaśnienia oskarżonej i zeznania świadków, w tym także zeznania oskarżyciela prywatnego P. N., precyzyjnie przedstawiając powody dania wiary dowodom, będącym podstawą poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych.

Zatem, zdaniem Sądu Okręgowego, rację ma Sąd I instancji, że przeprowadzone dowody pozwoliły na przyjęcie, iż E. M. dopuściła się przestępstwa z art. 216 § 1 k.k. i art. 217 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k., natomiast nie pozwalają na przyjęcie, że zachowanie oskarżonej w dniu 9 lutego 2021 roku wypełniło znamiona przestępstwa z art. 212 § 1 k.k. Sąd Okręgowy w pełni podziela zarówno rozważania teoretyczne na temat przestępstwa zniesławienia i znieważenia, jak i tok rozumowania Sądu I instancji, przedstawione na kartach 129 – 130 akt, które doprowadziły

do skazania oskarżonej za przestępstwo z art. 216 § 1 k.k. i art. 217 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. i do wyeliminowania z opisu przypisanego przestępstwa i jego kwalifikacji znamion przestępstwa z art. 212 § 1 k.k..

Odnosząc się do zarzutów apelacji pełnomocnika oskarżyciela prywatnego, Sąd Odwoławczy pragnie zauważyć, iż przy wysuwaniu twierdzenia o przekroczeniu przez organ procesowy granic sędziowskiej swobody ocen, dalece niewystarczające jest powracanie w środku odwoławczym do drobiazgowej, ponownej analizy materiału dowodowego, której rezultatem miałyby być stwierdzenie, iż zdaniem skarżącego, preferencje w tych ocenach powinny zostać przewartościowane w kierunku odpowiadającym poglądom autora środka odwoławczego. Sąd II instancji podkreśla, iż w części wstępnej niniejszego uzasadnienia, z powołaniem się na orzecznictwo Sądu Najwyższego, wskazane zostały teoretyczne podstawy, które pozwalają na przyjęcie, iż przeprowadzona ocena materiału dowodowego pozostaje po ochroną art. 7 k.p.k. W przekonaniu Sądu Odwoławczego, wskazane

powyżej założenia teoretyczne w odniesieniu do realiów niniejszej sprawy w pełni pozwalają na przyjęcie, iż słuszność miał Sąd Rejonowy uznając, że oskarżona E. M., swoim zachowaniem w dniu 9 lutego 2021 roku, nie zrealizowała znamion przestępstwa z art. 212 § 1 k.k.

Natomiast argumenty apelacji pełnomocnika oskarżyciela prywatnego, stanowią jałową polemikę z Sądem I instancji, nie prezentując w istocie okoliczności, które mogłyby podważyć poczynione przez ten Sąd ustalenia i oparte na nich orzeczenie. Krytyka odwoławcza, aby była skuteczna, powinna wykazać usterki rozumowania zaskarżonego orzeczenia. W sytuacji, w której takowych uchybień nie wykazuje poprzestając, co jest bardzo częstym zjawiskiem, na zaprezentowaniu własnej, nieliczącej się na ogół z wymogami art. 410 k.p.k., ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, nie sposób uznać, że rzeczywiście sąd I instancji dopuścił się przy wydaniu zaskarżonego orzeczenia tego rodzaju uchybienia. Taki właśnie jest sens zarzutów apelacji, wniesionej w niniejszej sprawie przez

pełnomocnika
oskarżyciela prywatnego.

Zatem, wbrew odmiennym wywodom pełnomocnika oskarżyciela prywatnego, kontrola instancyjna nie potwierdziła, aby postępowanie jurysdykcyjne w niniejszej sprawie było obciążone uchybieniami, które mogłyby mieć wpływ na treść wyroku. Sąd I instancji procedował z poszanowaniem wszelkich reguł i zasad postępowania oraz nie dopuścił się obrazy przepisów kodeksu postępowania karnego. W toku postępowania zostały wyjaśnione - zgodnie z nakazem płynącym z dyspozycji przepisu art. 366 § 1 k.p.k. - wszystkie istotne dla sprawy okoliczności. Nadto, wbrew wywodom apelacji pełnomocnika oskarżyciela prywatnego, zdaniem Sądu Okręgowego, zaprezentowana przez Sąd I instancji ocena dowodów nie wykracza poza określone przepisem art. 7 k.p.k. granice sędziowskiej swobody ocen.

Reasumując, Sąd Rejonowy - korzystając z uprawnień wynikających z art. 7 k.p.k. - dokonał prawidłowej, swobodnej oceny wszystkich zgromadzonych w postępowaniu dowodów i wszechstronnie, zgodnie z zasadami wiedzy i

doświadczenia życiowego, w sposób logiczny i niesprzeczny uzasadnił, które dowody uznał za wiarygodne, a którym odmówił waloru wiarygodności, jednocześnie podając wyczerpujące powody takiego rozstrzygnięcia. Odrzucenie przez sąd pewnych dowodów w końcowej ocenie przy jednoczesnym uwzględnieniu innych dowodów, stanowi uprawnienie sądu dokonującego ustaleń faktycznych z pełnym uwzględnieniem zasady swobodnej oceny dowodów i nie może być uznane za przejaw naruszenia zasady obiektywizmu, która nakazuje zachowanie obiektywnego stosunku do stron procesowych i do obiektywnej oceny wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie (tak: wyrok SA w Lublinie z 20.06.2012, II AKa 98/12,LEX nr 1216340). W ocenie Sądu odwoławczego owa zasada nie została w przedmiotowym postępowaniu naruszona. Stanowisko Sądu Rejonowego wyrażone w pisemnych motywach wyroku jednoznacznie wskazuje, iż sąd ten rzetelnie rozpatrzył niniejszą sprawę, zachowując konieczny i nakazany przez ustawę

<p>obiektywizm w stosunku do stron procesowych.</p> <p>Reasumując, zawarty w apelacji zarzut obrazy art. 7 k.p.k. okazał się całkowicie chybiony.</p>			
Wniosek			
<p>uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na niezasadność podniesionych zarzutów obrazy prawa procesowego.</p>			
Lp.	Zarzut		
2.	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>W kontekście omówionego powyżej zarzutu obrazy prawa procesowego, Sąd Okręgowy podkreśla, że gdy podnoszony jest zarzut obrazy przepisów postępowania, o którym mowa w art. 438 pkt 2 k.p.k., to należy pamiętać, że niezbędnym jest wykazanie nie</p>			

tylko naruszenia przez sąd przepisów procedury karnej, ale także wykazanie wpływu tego naruszenia na treść wyroku. Istnieje bowiem ścisły związek pomiędzy zarzutem obrazu przepisów postępowania a zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych (art. 438 pkt 3 k.p.k.). Ścisłe powiązanie tych dwóch rodzajów zarzutów polega na tym, że w prawidłowo sporządzonej apelacji nie mogą występować jedynie zarzuty obrazu przepisów postępowania, gdyż konsekwencją ich naruszenia jest błąd w ustaleniach faktycznych, wynikający bądź to z niepełności postępowania dowodowego (tzw. błąd „braku”), bądź to z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd „dowolności”).

Twierdzenia pełnomocnika oskarżyciela prywatnego, jakoby przebieg zdarzeń w niniejszej sprawie był odmienny od tego ustalonego przez Sąd I instancji (zarzut błędu w ustaleniach faktycznych) w żadnym zakresie nie zasługują na uwzględnienie. Oczywiście jest prawem strony mnożenie, a nawet wyolbrzymianie na każdym etapie postępowania takich faktów i ich ocen,

które pozwalają na powątpiewanie w ustalenia faktyczne, pod warunkiem wszakże nieprzeinaczania faktów (lojalności wobec faktów). Sąd Odwoławczy wskazuje, że zarzuty zawarte w apelacji, wniesionej w niniejszej sprawie, zmierzają do takiego wyolbrzymienia faktów i ich ocen, by przekonać o winie E. M. nie tylko w zakresie przypisanych jej przestępstw, ale także o jej winie w zakresie przestępstwa z art. 212 § 1 k.k., nie spełniając jednak zasadniczego warunku, to jest lojalności wobec faktów, ustalonych w sposób jednoznaczny przez Sąd Rejonowy i w pełni zaakceptowany przez Sąd Okręgowy, co powoduje, że apelacja ta nie zasługuje na uwzględnienie.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych jest immanentnie związany z zarzutami naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisów postępowania i jest pochodną odmiennej oceny dowodów, dokonanej przez skarżącego w wywiedzionym środku odwoławczym, której jednak Sąd Odwoławczy w żadnej części nie podziela. W przekonaniu Sądu II instancji dowody obdarzone przez Sąd Rejonowy wiarą dawały w pełni podstawę do

poczynienia przez tenże Sąd zaprezentowanych w pisemnych motywach wyroku ustaleń faktycznych, skutkujących uznaniem oskarżonej winną popełnienia przestępstwa z art. 216 § 1 k.k. i art. 217 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. i wyeliminowaniem z opisu przypisanego jej przestępstwa i jego kwalifikacji znamion przestępstwa z art. 212 § 1 k.k.

Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że o błędzie w ustaleniach faktycznych można mówić tylko wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada zasadom logicznego rozumowania. Zarzut taki mógłby być skuteczny jedynie w razie wykazania, jakich uchybień w świetle wskazań wiedzy, jak również doświadczenia życiowego i logiki dopuścił się sąd orzekający w dokonanej przez siebie ocenie dowodów. Apelacja pełnomocnika oskarżyciela prywatnego takich wymogów nie spełnia, a jej istota sprowadza się do lansowania odmiennej, opartej jedynie na wywodach skarżącego i jego klienta, wersji zdarzeń, z pominięciem

całości przeprowadzonych dowodów, do których odniósł się Sąd Rejonowy. Argumentacja przedstawiona w apelacji pełnomocnika oskarżyciela prywatnego jest w istocie dowolną oceną faktów i okoliczności i jako taka nie zasługiwała na uwzględnienie.

Skarżącemu – jak wyżej wskazano – nie udało się wykazać błędów w rozumowaniu Sądu Rejonowego skutkujących poczynieniem niewłaściwych ustaleń faktycznych czy też innych uchybień mających wpływ na treść wyroku. W uzasadnieniu apelacji nie przytoczono niczego, co podważałoby prawidłowość toku rozumowania przedstawionego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Nie odniosą skutku zarzuty odwoławcze sprowadzające się jedynie do polemiki z ustaleniami zaskarżonego orzeczenia, bądź do prezentowania odmiennych poglądów na wiarygodność dowodów bądź faktów z nich wynikających.

Reasumując, kontrola odwoławcza wykazała, że Sąd Rejonowy – dokonując ustaleń faktycznych, co do przebiegu zdarzeń, opisanych szczegółowo w uzasadnieniu (karty 124

i 125 akt) – uwzględnił całokształt ujawnionych okoliczności i nie popadł w wątpliwości.

Jak to bowiem słusznie wskazano w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, E. M. w godzinach wczesno porannych (godzina 7.00) pojawiła się w miejscu pracy P. N. i weszła do jego pomieszczenia służbowego, zamykając za sobą drzwi. Byli tam jedynie we dwoje, zatem inne osoby nie słyszały przebiegu ich rozmowy. Oskarżona w trakcie tej rozmowy używała wobec P. N. słów nieprzyzwoitych oraz obraźliwych, rozrzuciła dokumenty i sprzęty biurowe, a na koniec popchnęła i opluła oskarżyciela prywatnego, a wychodząc powiedziała obecnym w sekretariacie A. S. i P. S., że współczuje im takiego szefa, to co o nim mówią to prawda i nie potrafi się po 15 latach odezwać do mojej mamy. Po wyjściu E. M., oskarżyciel prywatny wyszedł do sekretariatu, był zdenerwowany i smutny i powiedział podwładnym, że żona zarzuca mu, że jest męską prostytutką i że myślał, iż po 15 latach rozstaną się w spokoju.

Powyższe zdarzenie nie miało żadnego wpływu na sytuację zawodową oskarżyciela prywatnego.

W myśl art. 212 § 1 k.k., kto pomawia inną osobę, grupę osób, instytucję, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej o takie postępowanie lub właściwości, które mogą poniżyć ją w opinii publicznej lub narazić na utratę zaufania potrzebnego dla danego stanowiska, zawodu lub rodzaju działalności, podlega grzywnie albo karze ograniczenia wolności.

Oskarżona nie pomówiła oskarżyciela prywatnego o takie postępowanie lub właściwości, które mogłyby poniżyć go w opinii publicznej lub narazić na utratę zaufania potrzebnego dla danego stanowiska, zawodu lub rodzaju działalności. Treść, niewątpliwie bardzo emocjonalnej wymiany zdań pomiędzy stronami, nie była słyszalna dla przebywających w sekretariacie pracownic, wiedziały jedynie - z dobiegających do nich odgłosów - że rozmowa jest burzliwa. To sam oskarżyciel prywatny, po wyjściu oskarżonej, wyszedł do pracownic i powiedział, że żona pomawia go o bycie męską prostytutką, zatem to sam oskarżyciel prywatny wspomniał o okoliczności, która mogłaby go poniżyć

<p>w opinii publicznej lub narazić na utratę zaufania.</p> <p>Zatem zarzucanie oskarżonej, iż swoim postępowaniem wyczerpała także znamiona przestępstwa z art. 212 § 1 k.k. jest całkowicie chybione.</p> <p>W kontekście powyższego w pełni zasadnie Sąd I instancji zmienił opis czynu przypisanego E. M. i wyeliminował z jego opisu i kwalifikacji art. 212 § 1 k.k..</p>			
<p>Uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na niezasadność zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych.</p>			
<p>3.</p>	<p>Obraza prawa materialnego</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Pełnomocnik oskarżyciela prywatnego zarzucił Sądowi I instancji obrazę prawa materialnego, a mianowicie art. 212 § 1 k.k., poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, że przesłanki przywołanego artykułu nie</p>			

zostały wypełnione przez oskarżoną.

Zatem przypomnieć należy, że zgodnie z ugruntowanym poglądem judykatury, obraza prawa materialnego polega na jego wadliwym zastosowaniu, lub niezastosowaniu, w orzeczeniu, które jest oparte na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych. Nie można mówić o naruszeniu przepisów prawa materialnego w sytuacji, gdy wadliwość orzeczenia jest wynikiem błędnych ocen i ustaleń faktycznych przyjętych za jego podstawę, bądź też jest wynikiem obrazy przepisów prawa procesowego (tak: postanowienie SN z 15.02.2007 r., IV KK 234/06, OSNwSK 2007, poz. 438, LEX nr 445859).

Tymczasem z treści sformułowanych przez pełnomocnika oskarżyciela prywatnego zarzutów wynika, że skarżący kwestionuje dokonaną przez Sąd I instancji ocenę materiału dowodowego, co w konsekwencji doprowadziło do wadliwych ustaleń faktycznych. Zatem nie ma mowy o obrazie prawa materialnego, w szczególności art. 212 § 1 k.k.

<p>uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>								
<p>Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na niezasadność podniesionego zarzutu obrazy prawa materialnego.</p>									
	<table border="1"> <tr> <td data-bbox="467 730 572 1133"> <p>4.</p> </td> <td data-bbox="572 730 678 1133"> <p>Bezpodstawne zastosowanie warunkowego umorzenia postępowania</p> </td> <td data-bbox="678 730 782 1133"> <p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p> </td> </tr> <tr> <td data-bbox="467 1155 572 2029"> <p>Zarzut ten również okazał się niezasadny. Zgodnie z treścią art. 66 § 1 k.k., sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość</p> </td> <td data-bbox="572 1155 678 2029"></td> <td data-bbox="678 1155 782 2029"></td> </tr> </table>	<p>4.</p>	<p>Bezpodstawne zastosowanie warunkowego umorzenia postępowania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	<p>Zarzut ten również okazał się niezasadny. Zgodnie z treścią art. 66 § 1 k.k., sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość</p>				
<p>4.</p>	<p>Bezpodstawne zastosowanie warunkowego umorzenia postępowania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>							
<p>Zarzut ten również okazał się niezasadny. Zgodnie z treścią art. 66 § 1 k.k., sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość</p>									

czynu
nie są
znaczne,
okoliczności
jego
popelnienia
nie
budzą
wątpliwości,
a
postawa
sprawcy
niekaranego
za
przestępstwo
umyślne,
jego
właściwości
i
warunki
osobiste
oraz
dotychczasowy
sposób
życia
uzasadniają
przyzupuszczenie,
że
pomimo
umorzenia
postępowania
będzie
przestrzegał
porządku
prawnego,
w
szczegółności
nie
popelni
przestępstwa.

W
niniejszej
sprawie
spełnione
są
wszystkie
warunki
niezbędne
do

podjęcia
decyzji
o
warunkowym
umorzeniu
postępowania
przeciwko
E. M.,
a Sąd
Okręgowy
w
pełni
podziela
rozważania
Sądu
Rejonowego
na ten
temat
zawarte
na
karcie
131
akt.

Okoliczności
popelnienia
przypisanego
oskarżonej
przestępstwa
nie
budzą
żadnych
wątpliwości,
oskarżona
przyznała
się i
dokładnie
przedstawiła
przebieg
zdarzenia,
jak i
swoją
motywację,
wina i
społeczna
szkodliwości
tego
czynu
nie są
znaczne,

zwłaszcza
gdy
weźmie
się
pod
uwagę
podłoże
zdarzenia
–
rozwód
po 15
latach
małżeństwa,
rozzalenie
z
powodu
zerwania
relacji,
brak
kontaktu
oraz
incydentalność
zdarzenia,
oskarżona
jest
osobą
niekaraną,
o
uregulowanej
sytuacji
życiowej,
brak
potrzeby
zmiany
jej
postawy,
ponieważ
przypisane
przestępstwo
było w
jej
życiu
zdarzeniem
wyjątkowym,
a
zatem
właściwości
i
warunki
osobiste

oskarżonej
oraz
dotychczasowy
sposób
jej
życia
uzasadniają
przekonanie,
że
pomimo
umorzenia
postępowania
będzie
przestrzegała
porządku
prawnego,
a w
szczególności
nie
popęlni
przestępstwa.

Zakreślono
stosunkowo
długi
okres
próby,
w
trakcie
którego
–
zgodnie
ze
stanowiskiem
Sądu I
instancji
–
oskarżona
będzie
mogła
uspokoić
emocje,
zakończone
zostaną
sprawy
mażeńskie
stron i
będzie
można
ocenić,

czy
oskarżona
będzie
się już
odnosiła
kulturalnie
do
oskarżyciela
prywatnego,
a
także
zasadnie
orzeczono
nawiązkę
w
kwocie
1.000
złotych
na
rzecz
oskarżyciela
prywatnego.

Natomiast
kwestionowanie
w
apelacji
warunkowego
umorzenia
postępowania
i
zajęcie
stanowiska,
że
oskarżona
powinna
zostać
ukarana,
należy
ocenić
jako
represyjne,
a jego
podstawą
jest
konflikt
pomiędzy
stronami,
a nie
rzeczywista

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III	Sąd Okręgowy, z uwagi na nieuwzględnienie apelacji, obciążył oskarżyciela prywatnego kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze, w tym opłatą za II instancję, łącznej kwocie 260 złotych. .

7. PODPIS

/Małgorzata Ziolecka/